

IN MEMORIAM

МИЛАН К. ВУЛОВИЋ (1939 - 2001)

Петнаестог септембра 2001. године умро је Милан Вуловић.

Сахрањен је у селу Жањев До у Његушима, "лајт мотиву" његовог живота, родном мјесту које је волио толико да се са њим није могао започети готово ни један најобичнији разговор у којему Жањев До не би поменуо.

Рођен је 6. јуна 1939. године. Основну школу је похађао у Жањевом Долу, у Ловћенцу и његушком центру На врх поља. Након завршене ниже гимназије коју је похађао у Котору, 1953. уписује петогодишњу Учитељску школу у Никшићу коју завршава 1958. године. Студије на Филозофском факултету започиње 1958. у Новом Саду, гдје 1962. дипломира на Групи за историју. Током студија слуша четири семестра руски језик и полаже прописане испите.

Његово прво запослење било је у Издавачком предузећу "Форум" из Новог Сада. Ту је, као лектор, радио неколико мјесеци, да би затим отишао на одслужење војног рока. Марта мјесеца 1964. постављен је за учитеља у Основној школи на Прчању, а затим, у истој школи, ради као професор историје, руског језика, али и других предмета. У времену од 1966. до 1970. директор је Основне школе на Прчању, уз обавезу да истовремено држи и осам часова седмично. У том периоду неколико његових ученика, на разним републичким такмичењима, осваја највише награде. Августа 1970. године одлази на студијско путовање у СССР.

Године 1970. почиње да ради у Гимназији "Стефан Митров Љубиша" у Котору гдје предаје као професор до 1975. године. Јануара исте године изабран је за директора тек основаног Школског центра у Доброти и на тој дужности остаје до 1983. године. Од фебруара 1983. ради у Стручној служби СИЗ-а за образовање и културу у Котору, гдје остаје до априла 1985. Исте године прелази у РЗ СИЗ здравства СРЦГ Титовград - Филијала Котор; ту остаје до априла 1987. и поново ради у РЗ СИЗ друштвених дјелатности Котор. Након расформирања стручне службе СИЗ-а друштвених дјелатности бива постављен за директора Историј-

ског архива Котор, септембра 1989. године, и ту дужност обавља до новембра 1992. Те године реорганизацијом архивске службе у Црној Гори укида се мјесто директора Историчког архива Котор, Архив улази у састав Државног архива Црне Горе и он, новим Правилником о систематизацији радних мјеста, у реорганизованом и обједињеном Државном архиву Црне Горе бива распоређен на мјесто начелника Одјељења за новију грађу сектора Исторички архив Котор. Јануара мјесеца 1993. раскида радни однос са Државним архивом Црне Горе и 8. фебруара исте године прелази у Завод за школство у Подгорици - Одјељење Цетиње, гдје ради као надзорник за наставу у нижим разредима основне школе при Министарству просвјете и науке. Од јула 1995. године ради при Министарству просвјете и науке РЦГ као инспектор за наставу у нижим разредима основне школе. Тај посао обавља до своје смрти 2001. године.

Био је члан Савјета Наставничког факултета у Никшићу, Савјета Историчког института Црне Горе у Подгорици, Савјета Историчког архива Котор и члан Савјета Завода за унапређивање школства на Цетињу. Такође је био члан рецензентске групе за додјелу "Октоиха" за годину 1978, више пута члан Републичког одбора који је носио назив "Покрет - Науку младима", члан Комисије за писање историје Комунистичке партије Црне Горе, и члан Друштва историчара Црне Горе - секције Котор.

Као спољни сарадник Међуопштинског завода за унапређивање школства са Цетиња у школској 1984/85. години обављао је послове савјетника и обилазио наставнике историје са подручја тог Завода.

Непосредни је организатор и секретар Припремног одбора за два научна скупа која су одржана у Котору 1987. и 1989. године. Ради се о скупу под називом "Побједа комуниста на изборима у Рисну 1936. године" и научном скупу "Уједињење Црне Горе и Боке Которске 1813-1814. године". Његова излагања са Научног скупа из 1989. године неколико дневних листова објавило је у цјелини.

Био је члан Матице црногорске.

Написао је десетак критика и рецензија за објављене научне радове и више прилога у области књижевне критике.

Објавио је више чланака, углавном полемичке природе, из области историје у листовима "Просвјетни рад" и "Бока". Писао је у часопису Државног архива Црне Горе "Архивски записи", "Васпитање и образовање", "Библиографски вјесник", "Монтенегротурист" и др.

Као архивист, посебно бих издвојила његово учешће на Округлом столу "Котор и старо штампарство", који је одржан у организацији Историчког архива Котор у Котору 1994. године, на којем је Милан Вуловић имао запажен рад са називом "Родбинске везе Црнојевића са которским племићким породицама". Овај рад је објављен у Архивским записима број 2, Цетиње, 1994. године. У Годишњаку Поморског музеја у Котору, XXXVII-XXXVIII, 1989-1990, објавио је чланак "Јубилеј Историчког архива Котор", а о дугогодишњем директору Историчког архива Котор, академику Славку Мијушковићу, написао је "In memoriam" такође у Годишњаку, XXXVII-XXXVIII, 1989-1990. и "Архивским записима" обја-

вљеним на Цетињу 1990. године. У Историјском архиву Котор чува се обимна документација у којој Милан Вуловић, као његов директор, покушава на сваки начин да спријечи губљење самосталности тог Архива.

Главни је и одговорни уредник целног издања монографије Котора под називом "Котор - Вјекови сачувани за будућност", Загреб, 1989.

О Милану Вуловићу писано је у издању Државног архива Црне Горе-Историјског архива Котор под називом "50 година Историјског архива Котор 1949-1999, био-биографије архивских службеника са прегледом архивских фондова и збирки", Котор, 1999. године.

Као јавни и културни радник својим честим учешћем у разним видовима културног дјеловања давао је запажен допринос Котору, средини у којој је непрекидно живио и радио више од педесет година. Говорио је о ликовним остварењима више познатих умјетника-сликара који су приређивали изложбе или о књижевним дјелима писаца приликом њиховог гостовања, а у сличном својству учествовао и на књижевним вечерима у Сомбору, Мостару и Сарајеву.

Лакоћа и спонтаност у начину његовог излагања приликом јавних наступа привлачили су пажњу слушалаца и излагања су му била веома запажена. У тим приликама долазила је до изражаја Миланова рјечитост, природан реторички дар, али и израз његовог ширег образовања, посебно из области друштвених наука.

Као човјек био је отворен и поштен, пријемчив за разумијевања свакодневних проблема његовог блиског окружења. Многи од његових ђака и сарадника сјећају се његовог истанчаног осјећаја за удубљивање у најсуптилније људске потешкоће, које је знао да разумије и рјешава на посебно хуман начин. Тај, само њему својствен начин опхођења са људима одударало је од његовог робусног изгледа.

Такав, пун контраста, био је цијели његов животни пут - школовање, послови којима се бавио, живот у породици и контакти са пријатељима.

По томе ће се Милан Вуловић највише и памтити.

Јелена АНТОВИЋ